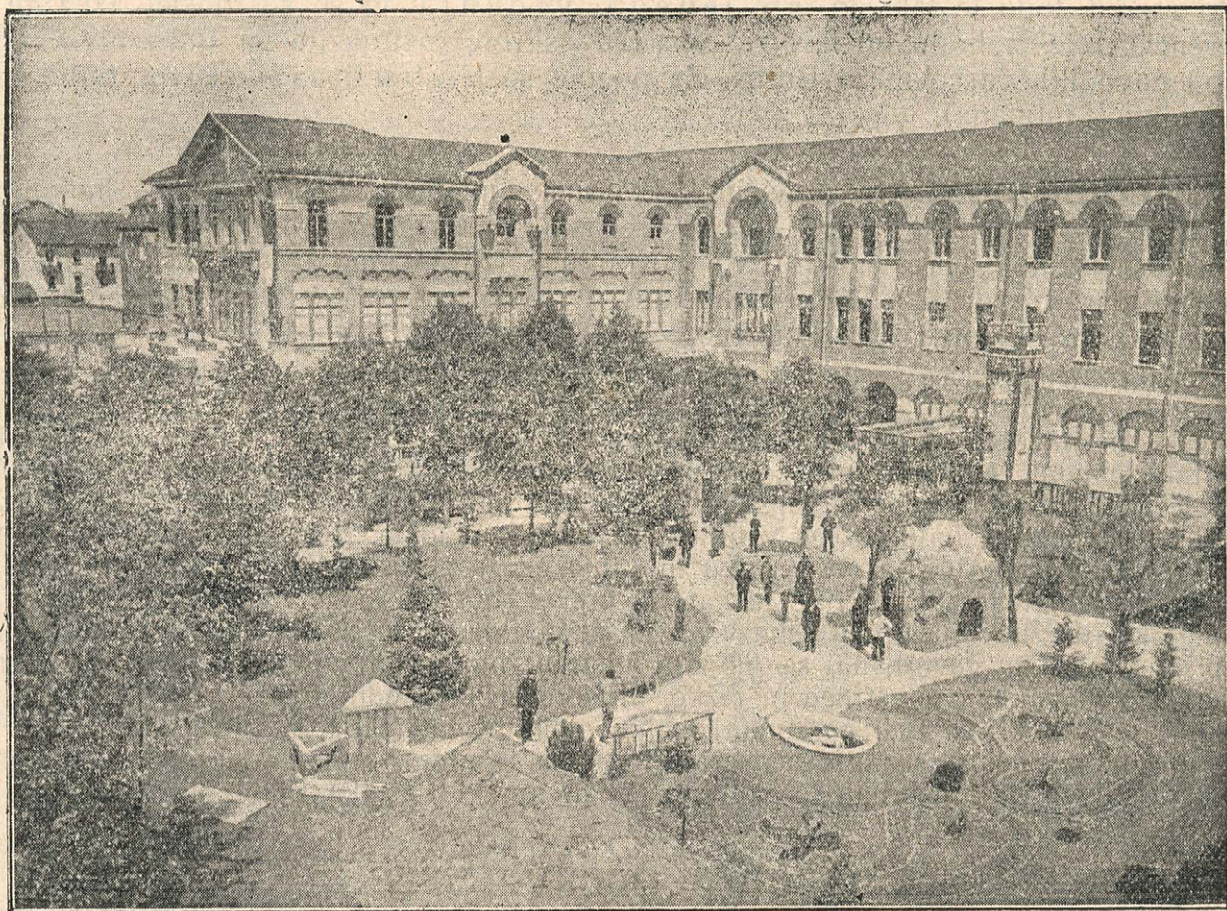

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO DON BOSKOVIH USTANOV.

LETNIK 22. ŠTEV. 4.

JULIJ — AVGUST 1926.

Sal. Oratorij v Turinu z misijonsko razstavo.

UREDNIŠTVO IN UPRAVNIŠTVO NA RAKOVNIKU V LJUBLJANI. ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○

POŠTNINA JE PLAČANA V GOTOVINI. ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○
ŠTEV. ČEK. URADA: 12945.

Vsebina :

Na pohodu. — Deseti mednarodni kongres salezijanskega sodelovanja. — Salezijanske obrtne šole. — Iz naših misijonov. — Praznik Marije Pomočnice. — Po salezijanskem svetu. — Iz naših zavodov. — Milosti Marije Pomočnice. — Razno.

SLIKE: Španski kralj Alfonz in kraljica Viktorija pozdravljata g. Rinaldija. — Kongo: Telovadci pod vodstvom sal. misijonarja. — Kongo: Vas Kiniama, ki je že vsa pokristjanjena. — Elizabethville (Kongo). Salez. obrtne šole, čevljarji.

Dijaški konvikt na Rakovniku.

V prvi vrsti kmečke starše opozarjamo na konvikt, ki se letos otvori na Rakovniku za dijake, ki obiskujejo javno gimnazijo. Ker je sedaj stanovanje in prehrana dijakov vsled splošne druginje zelo draga, bo s tem konviktom, ki bo sprejel dijake s precej znižano vzdrževalnino, mnogim zelo ustrezno. Za letos se sprejemajo dijaki za prvi in drugi gimnazijski razred, toda le taki, ki so lepega vedenja in so se doslej izkazali kot dobri učenci. Gojenci bodo imeli v zavodu vso oskrbo, inštrukcije ter ljubeznivo versko vzgojo po navodilih čast Janeza Bosca. Za pogoje se je obrniti na vodstvo Sal. zavoda na Rakovniku (Ljubljana).

SV. ALOJZIJ GONZAGA, zaščitnik krščanske mladine. Za 200 letnico kanonizacije priredil dr. Jože Debevec. Založil „Glasnik presv. Srca Jezusovega“, Ljubljana, Zrinjskega 9. Tiskalo „Tiskovno društvo v Kranju“. (S slikami 189 in 23 strani). Cena broširanemu izvodu 20 Din, vezanemu v polplatno 25 Din, vezanemu v celo platno 30 Din. Poština 1:50 Din več.

Starejši življenjepisi so že davno pošli. Velika je bila potreba in povpraševanje po novem Alojzijevelem življenjepis. Ob priliki 200 letnice svetnikove kanonizacije se je lotil dela priznan pisatelj, velik poznavatelj in prijatelj mladine prof. dr. Jožef Debevec in nam podal kratek sicer toda tako popoln, lep in izčrpen življenjepis, da smo dela v resnici veseli. Lahko smelo trdimo, da je ta življenjepis eden najlepših, kar jih je doslej izšlo v slovenskem jeziku. Vzorno je pisatelj opisal junaške boje prvega vzornika krščanske mladine. Kar je najvažnejše pa je to, da nam je prikazal sv. Alojzija res v pravi luči in nam ga storil prikupljivega in ljubeznivega, O sv. Alojziju so se razširili po krivdi nekaterih preveč enostranskih življenjepiscev, prav napačni pojmi, tako, da smo imeli pred sabo vzor, ki ga moramo sicer občudovati toda ne posnemati. Naš pisatelj pa nam govori, naj se Alojzija nikar ne bojimo; prav spretno brani na njem to, kar bi se zdelo marsikomu prestrogo in težko, umljivo ali celo odbijajoče.

Knjiga je prikupljiva tudi po zunanji obliki; odlikuje jo fin papir, nove črke, lepe slike i. t. d., tako da je cena za sedanje razmere zelo nizka. Knjigo vsem prav toglo priporočamo.

Dobiva se v vseh knjigarnah ali pa naravnost pri upravi Glasnika, Ljubljana, Zrinjskega ul. 9.

Češčenje presv. Srca.

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V avgustu: 1. 7, 8 — 2. 5, 14 — 3. 4, 2 — 4. 8, 19 — 5. 9, 15 — 6. 3, 5 — 7. 1, 22 — 8. 2, 20 — 9. 6, 11 — 10. 3, 3 — 11. 7, 18 — 12. 6, 10 — 13. 7, 1 — 14. 9, 13 — 15. 2, 6 — 16. 1, 17 — 17. 5, 9 — 18. 6, 26 — 19. 4, 24 — 20. 3, 29 — 21. 7, 25 — 22. 4, 27 — 23. 9, 30 — 24. 5, 16 — 25. 6, 7 — 26. 4, 21 — 27. 8, 12 — 28. 2, 58 — 29. 8, 4 — 30. 5, 31 — 31. 7, 23.

V septembru: 1. 2, 18 — 2. 3, 5 — 3. 7, 11 — 4. 4, 25 — 5. 8, 2 — 6. 1, 27 — 7. 6, 14 — 8. 5, 7 — 9. 2, 19 — 10. 4, 22 — 11. 2, 13 — 12. 9, 24 — 13. 1, 30 — 14. 6, 9 — 15. 7, 17 — 16. 2, 1 — 17. 8, 26 — 18. 1, 15 — 19. 2, 8 — 20. 5, 29 — 21. 4, 20 — 22. 6, 24 — 23. 1, 10 — 24. 9, 3 — 25. 8, 16 — 26. 7, 21 — 27. 2, 23 — 28. 5, 4 — 29. 4, 12 — 30. 1, 28 — 31. 4, 6.

Novi častilci: 25. 6, 7 — Pirc Angela — Krakolinig Agata — Pöcheim Kat. — Jurkman Janez — Novak Neža — Kupak Kristina — Frazem Ana — Novak Nežika — Erazem Marija.

Umrli: Priporočamo v molitev sledeče umrle sodelovni: Bevc Neža, Prevorje — Batič Frančiška, Ajdovščina — Gačnik Helena, Gorenje Laze. Naj jim Bog stoterno povrne vse, kar so stórule za salezijansko družbo.

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO DON BOSKOVIH USTANOV.

Uredništvo in upravnništvo na Rakovniku v Ljubljani.

Na pohodu.

Marija Pomočnica je vodila don Bosca pri vseh njegovih delih in podjetjih v čast božjo in za zveličanje duš. Izbrala si ga je za svojega služabnika ter mu navdihovala dela, ki naj bi ponesla slavo njenega imena po vseh delih sveta.

Pred 70 ali 80 leti nihče ni slutil, da bo skromen duhovnik, sin revnih kmečkih staršev, ki je v svoji mladosti opravljal službo preprostega pastirčka, mož navidezno s čisto povprečnimi talenti, napolnil svet s slavo svojega imena, da bo njegovo delo, tako skromno v svojih začetkih rodilo toliko sado in prepreglo ves svet s svojim blagodejnim vplivom. Baš življenje čast. Janeza Bosca jasno kaže, kako se čestokrat previdnost božja igra z nameni in pojmovanji človeških otrok. Osebnosti, ki so napolnile svet s slavo svojega imena, katerih dela so navidezno nosila na sebi pečat nesmrtnosti, izginjajo s površja zemlje. Komaj je trava prerastla njihov grob, že ugaša tudi njihov spomin med ljudmi. Ko je prešla ena generacija ali dve, že nihče ne vé o njih, le povestnica jih še omenja, ki je skrbno zapisala in ohranila v svojih predalih njihovo ime. Njihova dela, ki so se zdela tako imenitna, pa so zamrla, ker niso imela v sebi one življenske sile, kakor jo imajo dela božjih služabnikov, ki jim je božja previdnost namenila kako posebno nalogo.

Salezijanske naprave niso z don Boscovo smrtjo izgubile svoje življenske sile. Baš nasprotno. Od leta do leta rastejo, se razvijajo s sijajem, ki nas napolnjuje s prepričanjem, da ta dela odgovarjajo posebnim načrtom božje previdnosti.

Kako salezijanske naprave napredujejo pod varstvom Marije Pomočnice, nam izpričuje čudovit njihov razmah v zadnjih letih posebno v Italiji, na Poljskem, Španskem, v Južni Ameriki in drugod; isto izpričujejo tudi nenavadne slovesnosti, ki jih prirejajo letos v vseh delih sveta ob priliki petdesetletnice salez. misijonstva. Za te slovesnosti vlada veliko zanimanje povsod in pri vseh slojih. Od vseh strani dobivamo vesela poročila, kako se teh slovesnosti udeležujejo poleg velikih množic, dostojanstveniki vseh vrst, člani vladajočih družin, najvišje cerkvene in civilne oblasti, visoke osebnosti.

Kaj vse to pomeni? Da je svet prežet s prepričanjem, kako aktualne, času primerne, blagosodne so salez. naprave.

Mi se teh uspehov silno veselimo in prosimo dobrotljivega Boga, naj še nadalje rosi na veliko salez. družino svoj nebeški blagoslov.

Kaj pa v naši domovini?

Letošnjo jesen bo preteklo 25 let, kar so salezijanci prišli v slovensko domovino, da tudi v njej razvijejo don Boscovo delo v čast božjo in slavo Marije Pomočnice. Mnogo težav je bilo treba premagati, večje kakor marsikje drugje. Sovražnik vsega dobrega je napel vse sile, da bi salez. naprave med Slovenci kolikor mogoče oviral in jih vsaj deloma preprečil; toda Marija Pomočnica je varovala svoje delo tudi na slovenski zemlji. Ni se sicer razvilo tako, kakor bi se brezdvomno, ako bi bile ugodne vse okoliščine, toda kljub temu smemo biti Bogu hvaležni, da je salez. delu tudi med Slovenci podelil tako bogat blagoslov. V prvi vrs-

ti seveda ga moramo zahvaliti, da nam je naklonil toliko blagih src, združenih in organiziranih v tako lepo razvitem salez. sotrudištvu, ki ima bodočnost, kakor malo-katera druga institucija med nami. Posebno hvaležnost mu dolgujemo, da smo vsaj v glavnem mogli dovršiti Marijino svetišče, ki že sedaj kaže, da bo postalo važno žarišče

Marijinega češčenja med Slovenci. Slovensko ljudstvo se je začelo zavedati, kaj mu je Marija Pomočnica, ako se z zaupanjem zateka k njej.

Salez. dela so na pohodu; vsak dan si osvajajo nova torišča. Salez. delo pa je na pohodu tudi med Slovenci. Bogu in Mariji Pomočnici čast in hvala za to veliko milost.

Deseti mednarodni kongres salezijanskega sotrudištva.

Delovanje don Boscovih sinov se opira vseskozi na božjo pomoč in na naklonjenost požrtvovalnih sotrudištvov in sotrudištvov. Od dobro organiziranega sotrudištva je odvisen razvoj, prospah in razvit salez. naprav. Zato je že don Bosco z veliko skrbljivostjo in velikopoteznostjo gojil Zvezo sotrudištvov in sotrudištvov. Isto delajo tudi njegovi nasledniki, ki se jasno zavedajo, da je sotrudištvo za salezijansko družbo to, kar je hrana telesu: telo brez hrane hira, tako bi propadlo vse salez. naprave, ako bi jih ne podpirala plemenita srca.

Važne etape v razvoju sotrudištva so mednarodni kongresi, ki imajo namen določiti smernice, razgibati nove sile, in buditi zavest med sotrudištvom. Prvi kongres, ki je zbral veliko število sotrudištvov ne samo iz Italije, ampak tudi iz drugih držav, se je vršil v Bologni 1. 1895., katerega se je udeležil tudi naš nepozabni dobrotnik rajniški opat Janez Smrekar. Od tedaj so se taki kongresi večkrat ponavljali in njim se moramo zahvaliti, da so se salezijanske naprave v zadnjih letih tako krepko razvile. Deveti kongres se je vršil lansko leto v Buenos Aires-u, ko so tamošnji salezijanci praznovali petdesetletnico, odkar so stopili na argentinska tla. Deseti kongres pa se je vršil letos 25. 26. 27. maja v Turinu, ki po intenzivnosti notranjega dela nikakor ni zaostal za drugimi. Oba poslednja kongresa sta se vršila v znamenju petdesetletnice salezijanskega misijonstva.

Priprave na kongres.

Res občudovanja vredna je gorečnost, s katero so se pripravljali na ta kongres v Italiji

in zunaj Italije. Posebno so se v tem odlikovala mesta Catania, Rim in Florenca. V Cataniji (Sicilija) so se v pripravo na kongres vršila velika zborovanja od 15. do 18. aprila in sicer v treh skupinah: sotrudištvov, bivših gojencev in bivših gojenk Sestrâ Marije Pomočnice. Posebno veličastno je bilo slavnostno skupno zborovanje, ki mu je predsedoval sam kardinal Nava in so se ga udeležili mnogi škofje, vse civilne in vajaške oblasti. Ob sklepu teh zborovanj so priredili spreved po mestu. Spreveda so se udeležili škofje in predstavniki vseh oblasti. Sledilo jim je več kot 3000 bivših gojencev in gojenk. Sedem godb je sviralo mogočne koračnice, skupina vojaških aeroplanov pa je spremljala spreved s svojih brnenjem. Res veličasten prizor!

Slična zborovanja so se v prvi polovici maja vršila tudi v Rimu. Zaključila so se s spominsko slavnostjo na čast rajnkemu kardinalu Caglièru. Dvorišče sal. zavoda presv. Srca so v ta namen slavnostno okrasili ter povabili mnogo odličnih gostov. Slavnosti se je udeležilo osem kardinalov, med njimi tudi kardinal Gaspari, papežev državni tajnik. Poleg teh pa še mnogo senatorjev, poslancev in drugih odličnih osebnosti. Pevci so zapeli veličastno sedmeroglasno antifono „Sancta Maria succurre miseris“, ki jo je l. 1867 komponiral sam rajniški Cagliero. Slavnostni govor je imel msgr. Salotti, ki je z ognjevito besedo slavil kard. Cagliera kot prvega in največjega misijonarja iz vrst don Boscovih sinov.

V Florenci je bil dne 25. aprila slavnostni dan na čast čast. ustanovniku Sal. družbe. V

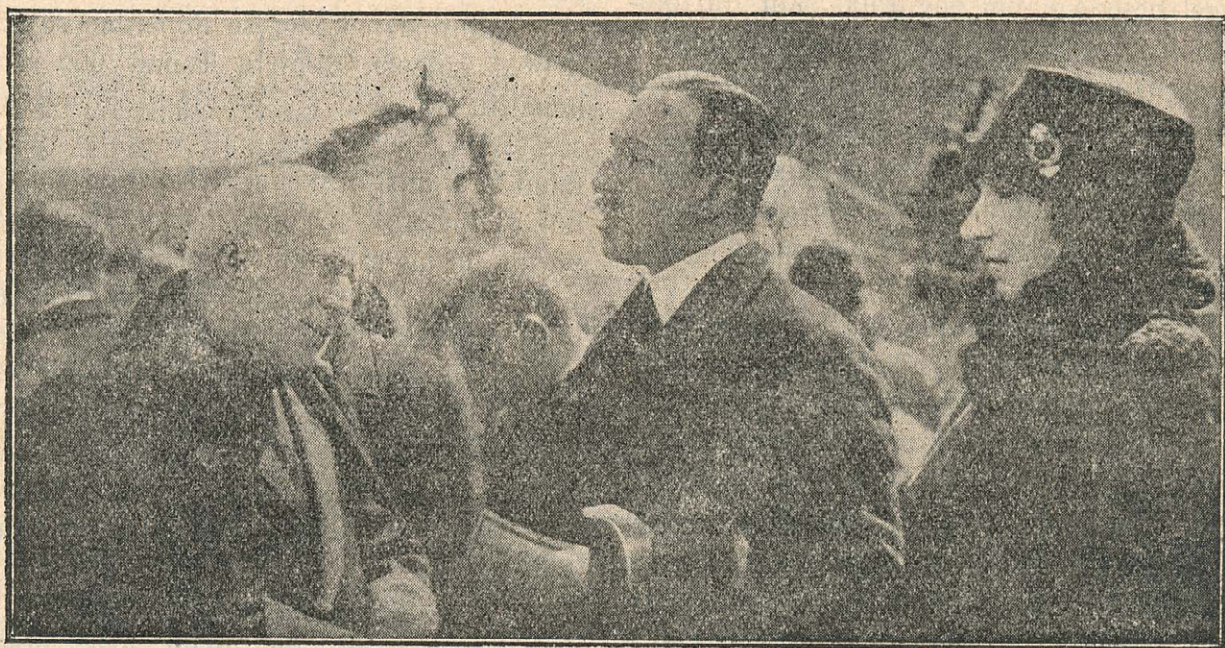
zgodovinski dvorani petstoterih v „Palazzo vecchio“ se je zbrala elita florentinskega mesta. Navzoči so bili prefekt province, župan, dva generala, prvi predsednik višjega prizivnega sodišča in nešteto drugih dostojanstvenikov. Brzobjavno so to zborovanje pozdravili sv. Oče, kralj in ministrski predsednik. Kot prvi govornik je nastopil župan florentinskega mesta. Za njim je govoril poslanec Del Croix, ki je v vznesenih besedah častil don Bosca in njegove naprave.

Kongres v Turinu.

Vršil se je 25. 26. in 27. marca v salez. Oratoriju. Udeležilo se je kongresa veliko šte-

400.000 izvodih v raznih jezikih. Priporočalo se je tudi, da se misijonskega gibanja udeleži predvsem mladina, ki je v prvi vrsti poklicana za propagandno delo v prid misijonom.

Popoldne ob pol petih je bilo slavnostno otvoritveno zborovanje, ki se ga je udeležil vojvoda di Genova, mnogo škofov, senatorjev, poslancev in drugih odličnih prijateljev Salez. družbe. Vrhovni predstojnik Fil. Rinaldi je pozdravil vse navzoče in se posebno dostojanstvenikom zahvalil za udeležbo. Za vrh. predstojnikom je nastopil senator Rebaudengo, čigar govor je bil poln lepih misli, ki so razo-

Španski kralj Alfonz in kraljica Viktorija pozdravljata g. Rinaldi-ja.

vilo sotrudnikov in sotrudnic iz vseh krajev Italije kakor tudi številna raprezentanca tujih držav.

Dne 25. maja dopoldne se je vršilo predhodno zborovanje, ki se ga je udeležilo mnogo odličnih osebnosti, med drugimi tudi več škofov. Na tem zborovanju so se odločile poglavitne točke, ki naj bodo vodilo vsega delovanja salez. sotrudništva s posebnim ozirom na misijonske potrebe. Poudarjala se je posebno potreba molitve, sv. obhajil in rožnih vencev za misijonarje, kakor tudi denarnih prispevkov. Priporočalo se je prirejanje misijonskih dnevov in širjenje pobožnosti Marije Pomočnice, zaščitnice misijonarjev. Poudarjala se je velika važnost, da se gojijo misijonski poklici, da se osnujejo delavni odbori za izvrševanje obleke, perila itd. za misijone. Priporočili so širjenje Salezijanskega Vestnika, ki se s.daj tiska v

devala globokovero in občudovanje neprecenljivega dela, ki ga vršijo salez. misijonarji po vseh delih sveta. Nato je šalezijanec Trione prebral pismo, ki so ga sv. Oče naslovili na turinskega nadškofa ob priliki X. kongresa salez. sotrudništva. V tem pismu sveti Oče izražajo vse priznanje don Boscovim sinovom, ki se tako uspešno udelejštvujejo po raznih misijonih. Pismo se zaključí takole:

„Hvaležni smo ljubemu Bogu, da je tvoja slavna stolica dala toliko gorečih sinov, ki marljivo razširjajo kraljestvo božje na zemlji. Neprestano prosimo Gospoda žetve, naj pošlje še mnogo drugih delavcev v svoj vinograd, kajti nad vse žalostno je, da še toliko rodov prebiva v temi in smrtni senci. Oh, ko bi vsi čuli besede božjega Odrešenika: „Dvignite oči in poglejte, kako dozoreva žetev!“ Opetovano smo opominjali, da se je treba z vsemi močmi posvetiti delu za zveličanje

duš. Upamo, da se bodo naše želje spolnile ne samo po neutrudljivem delu misijonarjev, ampak tudi po vztrajnem prizadevanju vseh, ki jim je na srcu prosep sv. katoliške vere in krščanske omike.

Kot zagotovilo nebeških darov, v dokaz naše naklonjenosti podelimo Tebi, častiljivi Irt, vsej salez. družini in vsem, ki se bodo udeležili kongresa iz vsega srca apostolski blagoslov.“

Pij XI.

Po branju tega papeževega pisma, ki je vzbudilo viharno navdušenje vseh navzočih, je povzel besedo glavni govornik, škof Bartolomasi, ki je mojstersko in navdušeno govoril o don Boscu, o njegovem življenju in o salez. misijonih.

Zborovanje drugega dne ni bilo nič manj zanimivo kot prvi dan. Dopoldne so zborovali odseki in prav živahno razpravljali o raznih predlogih. Diskusije je vodil naš vrhovni prefekt vlč. g. Ricaldone, ki se odlikuje po izredni agilnosti, spretnosti in odločnosti in je prav za prav duša vsega velikopoteznega gibanja, ki ga je deležna salez. družba v zadnjih letih.

Skupnega obeda se je udeležilo nad 700 salez. sotrudnikov, po večini duhovnikov. Nepozabljiv vtis je napravil na vse udeležence navzočnost salezijanca sivolasega 88 let starega gospoda Francesia, edinega še živečega don Boscovega učenca iz prvih let salez. Oratorija. Kljub visoki starosti je izredno živahen in ga še sedaj ni zapustila pesniška žila, s katero je oblagodarjen že izza mladega. Tudi za to priložnost je spesnil krasno pesem na čast don Boscu, njegovim naslednikom in Mariji. Pomoč-

nici ter jo sam deklamiral pred navzočimi pri skupnem obedu.

Popoldne je bilo drugo glavno zborovanje. Govorili so različni slavni govorniki o stvareh, ki so v zvezi z misijonstvom. Znamenit je bil govor Konst. Rinauda, profesorja zgodovine na eni izmed turinskih višjih gimnazij. Svoj govor je zaključil s predlogom, naj bi se v srednjih šolah podalo učencem tudi pregled misijonskega delovanja, ki je za vse narode odločilnega pomena. Ob enem je toplo priporočal imovitejšim slojem, naj izdatno prispevajo za misijone, ker bodo s tem vršili delo socialne pravičnosti.

Zadnji dan kongresa dopoldne so zborovali bivši gojenci. Bilo jih je nad 600 iz najrazličnejših krajev. Razpravljali so o praktičnih sredstvih, kako pritegniti v obilni meri tudi mladino k misijonskemu delovanju. Popoldne je bilo slavnostno sklepno zborovanje. Glavni govornik je bil salezijanski misijonar Crespi, ki je izčrpno opisal misijon med divjaki Hivaros v Ekvadorju, ki so se doslej zelo trdovratno upirali spreobrnjenju in jih misijonar le z največjo težavo pridobiva za krščansko vero. Pokazal je, kako se pri njih najbolje obnese don Boscovo navodilo: začnite pri mladini, njej posvetite vse svoje moči in uspehi ne bodo izostali.

To poslednje zborovanje tako lepo uspelega kongresa sta zaključila vrh. predstojnik Filip Rinaldi in turinski nadškof, ki je podelil vsem nadpastirski blagoslov. Dnevi X medn. kongresa salez. sotrudništva bodo ostali zapsani z zlatimi črkami v zgodovini salez. družbe posebno pa še v zgodovini salez. misijonov.

Salezijanske obrtne šole.

V prejšnjih letnikih Salezijanskega Vestnika smo pod tem naslovom priobčili nekaj podatkov o ustanovitvi prvih salezijanskih obrtnih šol še za časa don Bosca in o njihovem nadaljnjem razvoju. Kako pa je bilo pri nas v Sloveniji? Kako je nastala in se razvijala naša obrtna šola na Rakovniku?

Prvi poizkusi.

Potreba te vrste šol se je čutila že takoj

ob začetku salezijanskega dela na Slovenskem. Jasno je bilo, da sama ljudska šola na noben način ne zadostuje. Zato je vodstvo zavoda že jeseni 1. 1904. želelo začeti z obrtno šolo. V 4. številki lista „Don Bosco“ je razglasilo splošen načrt nameravane šole, obljubljač, da se šola otvori že meseca novembra, če se bo zglasilo dovolj dečkov. Vajenci bi zaenkrat med dnevom hodili v delavnice zunanjih mojstrov,

stanovanje, hrano in teoretični pouk bi pa imeli v zavodu. Zavod bi se tudi zanimal za njih napredek pri delu, predvsem pa za njihovo varstvo in vzgojo. Kljub dobri volji tisto jesen iz raznih vzrokov ni prišlo do uresničenja načrtov, marveč šele v sledečem letu. Začetek je bil zelo skromen. Ni bilo izvežbanega osebja, prostori so bili vse prej kot pripravniki, nedostajalo je potrebnega orodja in strojev. Vendar je bilo treba začeti in se je tudi začelo kljub odporu nekaterih v mestu, ki niso znali ceniti namena take šole in so se bali konkurence. Otvorile so se v zavodu same tri delavnice: mizarška, čevljarska in ključavničarska; pripravljala se je krojaška. Ker pa je bilo malo prostora, je bilo v vsaki delavnici le po par učencev.

Toda prišlo je toliko ovir, da je bilo treba započeto delo l. 1906. ustaviti in odložiti na poznejši čas. Razmah obrtne šole sploh ni bil mogoč, dokler zavod ni imel primernih prostorov; zato je bilo treba najprej sezidati nov zavod, kar pa seveda ni šlo tako hitro; zidati brez gotovih sredstev — s samimi prostovoljnimi darovi — je težavno in zamudno delo. Nenadna smrt zavodnega ravnatelja, legar, za katerim so v tem letu skoro vsi oboleli, velike nepravilnosti pri zidanju cerkve: to so bili udarci, ki so za nekaj časa ustavili redni razvoj zavoda. Oddelek za rokodelce se je popolnoma ukinil, izpopolnila se je pa ljudska šola. Medtem je bil od l. 1907. do 1909, dozidan nov zavod in ljudska šola se je mogla prav lepo razviti, tako da je imela do 150 učencev in priznane uspehe. Ljudski šoli se je kmalu pridružil oddelek za dijakke, ki so obiskovali javno gimnazijo v mestu. V tem času je tudi vodstvo zavoda poslalo nekaj dečkov v bratski zavod s strokovnimi šolami na Poljskem, da bi se izučili in izpopolnili za dobre mojstre.

Razvoj po vojski.

Ko je minula vojska, se je vedno bolj čutila potreba, čimprej začeti na velikopoteznejši podlagi z obrtnimi šolami: saj je vendar to pristna salezijanska naprava, saj imajo salezijanci po drugih krajih veliko prav cvetočih obrtnih šol.

Tako so se začeli jeseni l. 1919. sprejemati v sporazumu s pristojno oblastjo prvi učenci, in sicer mizarji in čevljarji. V teku leta se je zglasilo in vstopilo do 15 učencev. Medtem pa

je vodstvo zavoda vložilo pri tedanjem poverjeništvu za uk in bogočastje prošnjo, da se dovoli otvoritev obrtne šole. Pod nekaterimi pogoji je bila šola dovoljena dne 6. febr. 1920., končno pa l. marca istega leta, v dnevu, ko se po naših zavodih prične pobožnost k sv. Jožefu, zaščitniku rokodelcev. Toda to je bila samo obča obrtna nadaljevalna šola, torej najnižja vrsta obrtne šole, ki je brez tesne zveze z delavniškim poukom. Zato je ostal pouk v delavnici to šolsko leto popolnoma zaseben brez pravice javnosti.

Z novim šolskim letom je bilo treba na vsak način ta nedostatek odpraviti in otvoriti tudi krojaško delavnico.

Zato se je osnovala za mizarje „Dvoletna učna delavnica za mizarstvo“ in se otvoril v tem letu pripravljalni razred. Vseh učencev mizarjev je bilo 12. Ta šola je bila organizirana po učnem načrtu podobnih šol v bivši Avstriji. Tedanje ministrstvo za trgovino in industrijo, oddelek v Ljubljani, je dovolilo to šolo tako, da se vsako sledeče leto pridruži nov višji razred, dokler šola ne bi bila popolna. Učenci, ki bi z zadostnim uspehom dovršili šolo, bi s tem postali pomočniki brez vsake druge skušnje pred kako zunanjo komisijo.

Za organizacijo enake čevljarske in krojaške šole pa ni bilo vzorcev in učnih načrtov, ker država takih šol sploh imela ni, zato je bilo treba zaenkrat vpisati vse čevljarske in krojaške vajence v pristojno zadrugo; mojster jih je smel poučevati le kot član zadruge. Število čevljarjev je narastlo na 14, krojačev je bilo sprejetih 12, v vseh treh oddelkih torej skupaj 38 učencev.

Jeseni l. 1921. je bilo vseh učencev že 53. V tem letu je dobil zavod lastno električno razsvetljavo in gonilno moč, kar je bilo za razvoj obrtne šole neobhodno potrebno; pri pomanjkljivi luči ni bilo mogoče večernih ur dobro porabiti ne za šolo, ne za delo; razen tega je bilo treba mizarško delavnico čimprej opremiti s stroji in si v ta namen oskrbeti gonilno moč. Nabava strojev in akumulatorjev za domače električno centralo in pa napeljava elektrike je bilo združeno z velikimi stroški. Radi pomanjkanja gmotnih sredstev ni bilo mogoče napraviti tako urediti in opremiti da bi bila povsem vzorna. Vendar pa je za začetek dobro služila. S stroški za napeljava elektrike so se združili veliki izdatki za orodje in opremo delavnic.

V sledečem letu se je v zavodu odprla majhna dcmača tiskarna. Tiskarsko dovoljenje je došlo 6. decembra 1922., čeprav so nasprotniki celo po časopisih poskušali podjetju škodovati.

Dne 8. novembra t. l. je bila „Dvoletna učna delavnica za mizarstvo“ (združena s pripravljalnimi razredom) kenčno potrjena in je dobila pravico javnosti.

To jesen je bilo v vseh oddelkih vpisalnih 74 učencev.

Ob koncu šolskega leta so bili oproščeni prvi vajenci in zapustili zavod kot pomočniki, in sicer dva čevljarja, ki sta z dobrim uspehom prestala skušnjo pri čevljarski zadrugi v Ljubljani, in trije mizarji, izmed katerih sta dva izdelala z odliko.

(Konec bo sledil).

Iz naših misijonov.

Japonska.

Ob petdesetletnici, odkar so prvi salezijanski misijonarji zapustili Evropo, se je naši družbi odprlo novo misijonsko polje — na Japonskem. Lansko leto je odpotovalo na Japonsko šest sal. duhovnikov in trije soprobratje lajiki. Svoje misijonsko delovanje so pričeli na otoku Kyushu. Za sedaj oskrbujejo tri misijonske postaje in sicer Miyazaki, Oita in Nakatsu.

Ker bomo odslej o našem misijonu na Japonskem večkrat poročali, se nam zdi primerno, da naše blago sotrudištvo, ki kaže toliko vnemo in zanimanja za misijone, seznanimo nekoliko поблиžje z razmerami na Japonskem.

Japonska je izmed najzanimivejših dežel na svetu. Leži na vzhodu Kitajske v Tihem Oceanu. Obstoji iz številnih manjših in večjih otokov. Japonska je klasična zemlja potresov in vulkaničnih pojavov. Dežela je polna prirodnih zanimivosti in krasot. Ob vsakem letnem času vidiš tam zeleno gričevje in lepo razvito rastlinstvo; slikovite pokrajine se vrstijo druga za drugo. Harmonija, ki vlada v prirodi, se zrcali tudi v prebivalstvu. Japonec je prebrisan, dovzeten, delaven, spreten in oblagodarjen z finim okusom; zna spretno skrivati notranje pretresljaje, je vedno dostojen in vljuden. Pogumen je in podjeten, kakor malokdo. Svojo domovino ljubi nad vse in zanjo je pripravljen žrtvovati vse, kar je in kar ima.

Kaj pa vera?

Državna vera je sintoizem. To je staro verstvo sorodno s tatarskimi — mongolskimi verstvi. Sintoisti častijo duhove vetrov, rek, gora, dreves, živali itd. Najvažnejše pa je češčenje prednikov osobito cesarjev, o katerih mislijo, da so nebeškega izvora. Imajo svetišča, ki so pa preprosta: na sredi se dviga oltar s svečniki in s svetim ogledalom. Malikov in drugih čudnih podob ne postavljajo v svetišče. Krvavih daritev ne poznajo, darujejo le denar, dišeči les, razno orožje itd. Imajo svoje obrede, ki jih vršijo duhovniki in duhovnice. V svetišče sme stopiti le duhovnik, vsi drugi molijo pred vhodom. Poznajo tudi obredne plese in nekake dramatične verske predstave. Glavni namen verskih obredov je odvrnitev hudobnih duhov.

V šestem stoletju se je sintoizmu pridružil še budizem, kot vera izobražencev in konfucionizem.

Moderne prevratne ideje so našle pot tudi na Japonsko. Japonec je namreč zelo vedoželjen, peča se marljivo s znanstvom in s kritičnim duhom presoja vse, kar ga obdaja. To je polagoma zagrnilo v meglo dvomov njegovo staro verstvo. Dasi se iz raznih družabnih in državnih ozirov Japonci še precej trdno držijo svojih starih verskih predpisov, vendar je verski racionalizem prevzel že precej široke mase.

Zgodovina pokristjanjenja.

V šestnajstem stoletju so portugalski trgovci prvokrat stopili na japonska tla ter

tako odprli pot katoliškim misijonarjem. L. 1549. je prišel na Japonsko slavní misijonar sv. Frančišek Ksaverij. Po 27. mescih neumornega dela je dosegel sijajne uspehe. Mesta Hirado, Omura, Nagasaki so bila priče gorečnosti japonskih kristjanov, ki so posnemali prve kristjane v spokornosti in čistosti svojega življenja. Toda kmalu se je proti porajajoči se katoliški cerkvi na Japonskem dvignil strašen vihar, ki je uničil

ci in avguštinci s tako vnemo širili krščanstvo, da se je število kristjanov dvignilo nad en milijon. Sezidali so mnogo cerkva, bolnic, šol in drugih dobrodelnih naprav in upanje je bilo, da bo kmalu vsa Japonska pod blagodejnim vplivom sv. križa.

L. 1614. pa se je vnelo novo preganjanje in sicer tako kruto, kakor še nikdar prej v zgodovini. Cesar Jeyasu je vrgel krinko raz obraz ter napovedal krščanstvu

Kongo. Telovadci pod vodstvom Sal. misijonarja.

sadove dolgotrajnega dela. L. 1587. se je cesar Hideyoshi dal preslepiti od poganških duhovnikov, ki so slikali misijonarje kot ogleduhe in kristjane kot državi nevarne elemente in razglasil je, da morajo vsi evropski katoliški misijonarji zapustiti Japonsko. To je bilo prvo znamenje preganjanja. Sprva sicer še ni tekla kri, toda l. 1597. se je preganjanje poostrilo: dne 5. febr. so križali 26 kristjanov med njimi 6 španskih frančiškanov in 3 jezuite. Jeyasu, naslednik prejšnjega cesarja je v začetku hlinil naklonjenost do misijonarjev, dal jim je popolno prostost, da oznanjajo sv. vero. V tem času so jezuitje, frančiškani, dominikan-

boj za življenje in smrt. Izdal je razglas, da morajo vsi misijonarji zapustiti Japonsko, da se morajo porušiti vse cerkve, kristjanom pa je ukazal pod smrtno kaznijo, naj se odpovedo sv. veri!

Deset let pozneje je Jemussu, sin prejšnjega cesarja, najhujši sovražnik krščanstva, raztegnil preganjanje na vso japonsko državo. Krutost s katero so mučili kristjane presega vse, kar si more izmisliti človeška hudobija. Padlo je 140 redovnikov, med njimi 111 jezuitov. Koliko navadnih kristjanov je prestalo mučeniško smrt, ni znano. Japonski zgodovinar Takegoshi trdi, da

je približno 250.000 kristjanov dalo življenje za svojo vero.

L. 1636. pa je cesarski edikt popolnoma zaprl meje japonskega cesarstva. Pod smrtno kaznijo je bilo prepovedano stopiti na japonska tla. Par let pozneje so prišli na Japonsko štirje portugalski poslanci v spremstvu 74 tovarišev. Bili so vsi usmrčeni. Jemissu je pustil pri življenju le štiri mornarje, ki naj bi nesli v Macau Portugalcem tole poročilo: „Dokler solnce ogreva zemljo, naj se noben kristjan ne drzne stopiti na Japonsko. Vsak, kdor bo prelomil to prepoved, bo poplačal svojo drznost s smrtjo, pa naj bo sam španski kralj ali pa Bog kristjanov.“

Odkod to sovraštvo do krščanstva? Izviralo je pred vsem iz hujskanja poganških duhovnikov, ki so se bali za svoj obstoj. Še bolj pa temelji to sovraštvo na nasprotju med krščanstvom in sintoizmom. Pri Japoncu se narodnost in njegovo poganstvo spaja v eno. Sintoizem je podlaga cesarjeve oblasti, ker uči, da je cesar božjega izvora in na tej veri temelji ves ustroj države. Japonski oblastniki so tedaj smatrali krščanstvo domovini nevarno, zato so se mu uprli z vsemi silami.

Po dvesto letih.

Kakšna usoda je zadela krščanstvo v teku 200 let tako krutega preganjanja?

Dasi so mnogi srčno kljubovali viharjem, vendar jih je mnogo odpadlo; nekaj se jih je pa tudi poskrilo ter so oddaljeni od sveta, skrivoma nadaljevali svoje krščanske tradicije. Po ustnem izročilu so ohranili bistvene nauke sv. vere, sv. krsti, krščanski pokop, poglobitve molitve, češčenje sv. križa in Matere božje.

L. 1858. pa se zopet odpre meja japonske države.

Ko so novi misijonarji spet prišli na Japonsko, so pač takoj iskali sledove ostan- kov nekdanjih kristjanov. Take sledove je našel misijonar Peit Jéan.

Bilo je 17. marca 1865. V Nagasaki so blagoslavljal novo stolnico katoliških misi-

jonarjev. Kar se prikaže gruča oseb; prišed- ših iz Ura Kami. Pazno so si ogledali katoliško cerkev, posebno so se zanimali za Marijin oltar. Nato se napotijo k misijonarju in ga vprašajo, če ima otroke. Ko jim misijonar pove, da katoliški duhovnik nima družine, ker živi v celibatu, vsi zavzeti spoznajo, rekoč: To je misijonar naše vere, tudi mi častimo Marijo, tudi oni misijonarji, ki so oznanjali sv. vero našim očetom, niso imeli otrok.

Kmalu je misijonar uvidel, da je število takih kristjanov zelo veliko. Z velikim veseljem so se ti kristjani oklenili misijonarjev. V znamenje hvaležnosti, da jih je previdnost božja tako srečno privedla zopet v zavetje katoliške cerkve, so l. 1867. postavili na trgu pred stolnico v Nagasaki spomenik Materi božji z napisom: „*Naša Gospa Japonske, prosti za nas! V spomin 17. marca 1865. Kraljica mučencev. Pomoč kristjanov.*“

Dasi so kristjani v tem času uživali precejšnjo svobodo, vendar popoln mir pa le ni bil. Japonska vlada je pisano gledala kristjane iz Ura Kami in začelo se je zopet delno preganjanje. L. 1870 so te kristjane razpršili po vsej Japonski, šele leta 1873. so jim dovolili povratek v domovino.

Katoliški misijoni so se pa kljub raznim težavam lepo razvijali. Misijonarji so si začeli vzgajati domači duhovski naraščaj, gradili so zopet cerkve, šole in dobrodelne naprave.

L. 1890. dne 11. februarja pa je japonska vlada proglasila popolno versko svobodo in od tedaj katoliški misijoni na Japonskem prav lepo cvetejo in obetajo tej od Boga tako oblagodarjeni deželi lepo prihodnost.

Asam (Indija).

Shillong 24. maja 1926.

Vlč. g. urednik!

Zdavnaj je že utihnil poslednji odmev velikonočnih zvonov, vendar naj nekaj omenim o Veliki noči tu v misijonu. Ni bilo nič izrednega, toda lepo. Vtis tropičnih krajev je napra-

vila name procesija okoli cerkve, ki se jo je ljudstvo udeležilo v obilnem številu, vsi s palmovimi vejami in vejicami v rokah. V gorskem delu Assama se sicer opazi le malo teh dreves, a v bližnjih dolinah rek Bramaputre in Surma je vse polno palm različnih vrst; zato hodijo v Gauhati po te žlahtne mladike tropičnega rastlinstva. Solnce je pripekalo v pravem pomenu besede in pokazalo je, da zna tudi tu opravljati svoj posel, nele v ostali Indiji. A to množice ni motilo in z zanimanjem so sledile lepim obredom. Precej jih je bilo, ki so ta dan prvič klicali: Hozana Sinu Davidovemu!

Veliki četrtek in sploh vse zanje tri dni velikega tedna je bilo res ganljivo opazovati, kako so se stari in mladi z gorečnostjo udeleževali svetih cerkvenih obredov. Klanjali so se evharističnemu Kralju, srečni, da ga poznajo in da mu morejo služiti mesto knezu teme, kakor, žal, še tolika množica njihovih rojakov. Pogani so še vedno v večini in bodo še dolgo, premnogi pa padajo v mreže zvitih protestantov. Mnogo pa je tudi takih, ki jih časni oziri zadržujejo, da se ne oklenejo edinozveličavne vere. Imajo pač izgovore, kakor se bere v evangeliju . . . Kljub temu pa so, hvala Bogu, številni krsti in tako je tudi na Veliko soboto in na Velikonočno jutro po vplivu milosti božje prejelo luč sv. vere 60 srečnih novokrščencev. Tudi pet naših dečkov, ki so prišli k nam še pogančki, so se s privoljenjem staršev pridružili večnomladi sv. cerkvi. Pa so tudi bili ta dan kot spremenjeni. Kakšna radost in sreča jim je sevala z lic! Dasi so še dečki, vendar so se zavedali svoje sreče. Nedolžnost se jim je kar čitala z obraza. Upamo, da ostanejo dobri kristjani. Pa ni vselej tako. Včasih starši dajo svojega otroka krstiti, pozneje pa ga iz gmotnih ozirov prepuste protestantom.

Natlačeno polna v pravem pomenu besede je bila cerkev pri pontifikalni sv. maši, ki jo je daroval naš apostolski prefekt, ki je s svojo dolgo, lepo brado res prav markantna osebnost. Kdo bi si mislil! V misijonski deželi, pa tako lepo! Še slovensko petje sem pogrešal, dasi so angleški dečki gimnazijci skupaj z našimi kleriki prav čedno peli s svojimi lepimi glasovi, ki jih je spremljal orkester, in tako povečali sijaj božje službe.

Popoldne po večernicah pa je bila v naši sirotišnici slovesna blagoslovitev zelo lepe zasta-

ve s papeževo sliko za „*Don Bosco Froop Drill*“ to je za naše male skaute, oz. telovadce. Sicer nam je dež hotel skvariti slavnost, toda ko se je ploha izlila, se je zopet prikazalo solnce in vse se je izvršilo v najlepšem redu. Blagoslovitev zastave, kateri sta kumovala lastnika najboljšega hotela v Shillongu, navdušen nagovor gospoda voditelja naših novincev, telovadba res dobro izvedena naših malih telovadcev, vse je vzbujalo pozornost in veselo razpoloženje nam kristjanom, a tudi poganom in mohamedancem idočim mimo po cesti. Reveži! Za nas je bil praznik, dan veselja, oni pa še zdihovali pod težo težkih bremen, da jim je klonila glava pod njimi. Čeprav so močni, vendar se morajo človeku smiliti, ko nosijo neverjetno velike teže lesa, drv in drugih stvari na sejem. Mrko in pusto je njihovo življenje, saj jih tlači poleg težav vsakdanjega življenja še hujša mora duševnih zablod.

Imamo tudi šmarnice: pete litanije v latinškem jeziku, blagoslov, par pesmi v domačem jeziku in konec. V župni cerkvi je tudi rožni venec in kratek nagovor pred okrašenim oltarjem Marije Pomočnice. Vendar se majniška pobožnost ne da primerjati z našimi šmarnicami v domovini: manjka majniških oltarjev in slovenske pesmi.

Na dvorišču naše sirotišnice so pripravili nekako lurško votlino. Pred to se sedaj ustavljajo gojenci po popoldanskem odmoru in zapojejo svoji nebeški materi prav iz srca kratko pesmico. Lep prizor! In menda tudi zanimiv, ker mimo prihajoči Bengalci v svojih lepih oblekah, ki so pri ženskah večkrat z zlatom in srebrom tkana, mohamedanci s svojimi fesi, rdeče oblečeni strežaji angleške gospode se tako radi ustavljajo in opazujejo. Sploh tukajšnje prebivalstvo rado opazuje, kako se naši gojenci po salezijanskem načinu veselo zabavajo. Večkrat gredo ti naši gojenci v poletnem času v kako samotno vasico in tam priredijo živahno igro, kakor je pri nas v navadi. Prebivalstvo z začudenjem in veseljem gleda nenavadni prizor. Na ta način se privabi mladina dotične vasi.

Zdaj okušamo „prijetnosti“ deževne dobe. Assam, kakor znano, je z dežjem silno bogat kraj. Tu lije, kakor da se je oblak utrgal. Včasih dežuje menjaje se s solncem večkrat na dan. Redek je dan brez dežja. V že omenjenem Cheranpoonje (izg. Čerapundži) ga pade na leto

16 m. (v Ljubljani približno 1 meter). Par korakov napraviš, pa si že lahko do kože premočen. Zato je pri nas velika vlažnost in plesnoba v kratkem vse uniči. V tem letnem času se tudi pojavljajo pijavke, ki so ljudem in misijonarjem velika nadloga. Enako velika nadloga in prava šiba za ves ta kraj so termiti, neke vrste živali, ki letajo po zraku in ki se pojavijo na več krajih zlasti v Raliangu. Kot črni oblak padajo na tla in v kratkem uničijo vse, kar dosežejo v svoji nenasitni požrešnosti. Če bi pa ne bilo dežja, bi bila tu neznosna vro-

hoditi tako daleč. Storilo bi se še več v tem oziru, pa nam manjka sredstev.

Sedaj nas je tu primeroma precej, a kô boste čitali te vrstice, bo morda kdo izmed nas že odšel drugam. V Kalkuti je že v načrtu in dogovoru nov zavod in enako v Bombay-u. Marija Pomočnica kliče. Ne bo dolgo in vsa naša iz raznih narodnosti sestavljena tovarišija se bo razpršila na razne kraje in tu jih bo ostalo le malo.

Tukajšnji gojenci obrtniki bi bili večji del najrajši mizarji ali mehaniki; prav nič veselja

Kongo: Vas Kiniamia, ki je že vsa pokristjanjena.

čina. Še tako pripeka solnce, da je joj, kadar se prikaže. Opoldne ni skoro nič sence, ker je solnce malone na zenitu, to se pravi tik nad glavo. Kljub temu ima naše mesto v primeri z drugimi kraji veliko boljše lego in milejše podnebje. Zato je tu vse polno letovičarjev: Bengalcev, Hindostancev in Angležev. Vlada namenoma ne spelje železnice ser kaj, ker bi se preveč naseljevali; saj se že tako dovolj. Avtov pa je vse polno. Mesto šteje 17.000 prebivalcev.

V tem letnem času so tudi zelo pogostni potresi. Prav zato se tu ne opazi nič zidanih stavb in je vse pritlično. Naša župna cerkev potrebuje poprave in jo bodo sedaj začeli. Za ta čas bo služila nova, lična kapela v našem novicijatu, ki so jo baš te dni posvetili. Tudi v neki vasi v okolici so začeli z zgradbo nove cerkvice, ker je zlasti v deževnem času ljudem je res težko

pa nimajo za čevljarstvo tako, da se za to obrt le redko kdo zglašuje. Assamci kakor tudi ostali Indijci sploh čevljev ne morejo trpeti na nogah in so vedno bosí, najsi so drugače še tako lepo oblečeni. Tako sem videl nevesto v pajčolanu, v krasni beli obleki, a bila je bosa. Prav tako sem videl deklico, prvoobhajanko v krasnem belem oblačilu tudi bosa. Pa ne smete misliti, da naša čevljarstva delavnica nima dela; še zelo obložena je z njim; saj morajo delati za Angležinje celo posrebrene ali pozlačene čevlje, ki jih rabijo ob plesnih prireditvah.

Hlače so šele sedaj prišle bolj v navado; vendar še mnogi nosijo raje svojo belo ali pisano orijentalno obleko, ki jo izdelujejo razni priseljeni Bengalci.

Naši gojenci so precej nestanovitni in zato radi zbeže, ker nič kaj ne ljubijo rednega živ-

ljenja. Kar smo imeli dečkov v naši tiskarni, so jo vsi polagoma odkurili, ker so se naveličali prebirati črke in so se raje vrnili domov past dolgčas. Tiskamo vsak mesec v jeziku Khasi „*Ka Ing Kristan*“ (Katoliška hiša), nabožen in poučen list; sicer pa pridejo na vrsto razna dela v angleščini in v Khasi. Zelo bi se razširil naš oddelek, ko bi mogli udeležiti srčno željo in

zadostiti potrebi novih strojev in drugega tiskarskega materiala. Koliko več bi se lahko potem storilo s tiskom za katoliško stvar!

Pa naj končam. Več prihodnjic. Vas najlepše pozdravlja

Martin Berlec
Sal. lajik misijonar.

Praznik Marije Pomočnice.

RAKOVNIK.

Letošnji praznik, ki smo ga obhalali 23. in 24. maja je bil zopet nov dokaz, kako si pobožnost do Marije Pomočnice utira pot med slovensko ljudstvo. Tolikega števila romarjev kot letos še ni doslej privabil noben praznik. Že na binkoštno soboto so začeli prihajati posebno iz bolj oddaljenih krajev. V nedeljo zjutraj pa je število pobožnih Marijinih častivcev nagloma naraščalo, tako da je bilo svetišče za slovesno sv. mašo že polno: bili so to romarji s Kranjske, Štajerske, iz Prekmurja, iz Italije, torej iz vse Slovenije. Kaka ubranost, kako praznično razpoloženje se je bralo na obrazih vseh teh romarjev, ki so izražali nebeški kraljici želje svojega srca, ji tožili svoje težave in jo z zaupanjem prosili milosti in tolažbe.

Vreme se je začelo kujati. Temni oblaki so prepregli nebo in nam začeli ponujati dež. Napovedana akademija se ni mogla vršiti pri lurški votlini, ampak na hodniku srednjega dvorišča. Kaj bo z večerno procesijo z lučkami? Jo bo li dež preprečil? Marija tega ni dovolila. Dež je prenehal in ganljiv prizor iz prejšnjih dveh let se je obnovil tudi letos. Pri lurški votlini so zagorele lučke. Po kratkem nagovoru se je čarobna procesija med molitvijo in petjem začela pomikati proti svetišču, ki je bilo kmalu napolnjeno prav do zadnjega kotička. Sledil je slovesen trenutek posvetitve Mariji Pomočnici. Duhovnik je na prižnici molil posvetilno molitev. Marsikatero oko je bilo solzno od ginenja. Posvetitvi je sledil govor za vajo srečne smrti. Romarji so ostali v cerkvi vso noč, molili so in prepevali Marijine pesmi.

V ponedeljek zjutraj ob treh je mašnik

pristopil k oltarju, dva duhovnika sta istočasno začela obhajati ogromno množico romarjev, ki so hrepenci po združitvi z Jezusom. Obhajanje je trpelo z malimi presledki vse jutro tja do pontifikalne sv. maše.

Pontifikalno sv. mašo so darovali milostljivi g. opat iz Rajhenburga, velik častivec Matere božje, ki so vedno z veseljem na razpolago, kadar gre za čast in proslavo Marije Pomočnice.

Shod sotrudništva se je vršil pri lurški votlini, kljub temu, da je vreme viselo in nam grozilo z dežjem.

Višek Marijine slovesnosti na Rakovniku je brezdvomno popoldanska procesija. Kako bo letos? Nam bo li dež toliko prizanesel, da se bo procesija mirno vršila? Zdelo se je, da ne. Že opoldne je začel dež zdržema padati. Upanje je ugašalo in bili smo pripravljeni na veliko žrtev: opustiti procesijo. Ob pol 4 sta bila dva govora: eden v cerkvi, drugi na hodniku srednjega dvorišča. Med pridigama je dež mirno padal, kakor da mu ni nič mar rakovniških slavnosti. Toda prepričali smo se, da ima Marija tudi pri vremenu svojo besedo. Po končanih pridigah je nenadno prenehalo deževati. Procesija bol je šlo šepetaje od ust do ust. In res je bila. Ne sicer tako slovesna kot po navadi — dež je marsikaj preprečil — vendar tako pobožna in ganljiva, da je gotovo pustila v srcu vseh najblažje vtise. Ko se je procesija vrnila v cerkev, je začelo zopet mirno deževati.

Kako hvaležni so bili romarji, da se je spolnila njihova želja in bila omogočena procesija! Po procesiji se kar niso mogli ločiti od Marije; gnetli so se okoli njenega kipa, se ga pobožno dotikali, peli sv. pesmi in izročali nebeški Kraljici zadnje pozdrave.

Tudi letos čutimo globoko hvaležnost do vseh, ki so kakorkoli pripomogli, da se je praznik Marije Pom. tako lepo obnesel. Zahvalimo se vsem, ki so prišli v narodnih nošah, ki so poslali belo oblečene deklice, posebno pa vsem Marijinim družbam, ki so bile tudi letos tako častno zastopane, dasi pri procesiji niso mogle radi grozečega vremena razviti svojih zastav. Marija naj bo vsem plačnica na tem in na onem svetu.

TURIN.

Turin je svetovno žarišče pobožnosti do Marije Pomočnice. Od tod se je ta pobožnost

navadno gibanje: povsod si opazil množice, ki so hitele, kam? V Valdoccò (beri Valdoko) v svetišče Marije Pomočnice. Bili so to meščani turinskega mesta, pa tudi romarji iz raznih krajev Italije in inozemstva.

Prostorno svetišče je bilo okrašeno po italijanskem načinu z bogatimi, raznobarvnimi preprogami. Marijina podoba nad velikim oltarjem je bila obdana z nešteti električnimi lučkami. Vse je dihlo svečanost, nekaj nadzemskega je plavalo po svetišču in stopalo v duše pobožnih Marijinih častivcev, ki so se vrstili pred milo podobo Marijino kakor mogočna reka.

Elizabethville (Kongo). Salez. obrtne šole; čevljarji.

razširila po vsem svetu in se širi vedno dalje. Kakò se je v Turinu praznoval letos praznik Marije Pomočnice? Iz časopisnih poročil, ki smo jih prejeli, je razvidno, da nad vse sijajno. Saj to ni nič čudnega: tam razpolagajo s sredstvi kakor nikjer drugje; saj je Turin središče salezijanskih naprav, obenem pa tudi velikansko svetovno mesto, ki se odlikuje po vernosti svojih prebivalcev.

Valdoccò! To ime je v Turinu postalo tako znano, kakor malokatero drugo. Kaj je to? Okraj, kjer stoji svetišče Marije Pomočnice in zibelka salezijanskih naprav, Oratorij sv. Frančiška Saleškega.

Dne 23. in 24. maja je bilo v Turinu ne-

Slovesnosti so se pričele v nedeljo s pontifikalno sv. mašo. Ob osmih zvečer je bila pridiga in blagoslov. Ko se je tema nekoliko zgoštila, je ves okraj zažarel v tisoč in tisoč lučkah. Bil je to pač izraz ljubezni vsega prebivalstva do Marije. Končno je še pročelje svetišča zažarelo v nešteti lučkah. Tudi kupola je bila bogato in umetno razsvetljena. Vrh kupole se dviga mogočen kip Marije Pomočnice. Tudi ta je bil obdan od številnih žarnic. Res krasen prizor, kakršnjega mi nismo vajeni.

Ob četrtna enajst se je pričela v cerkvi ura molitve s kratkimi nagovori pretrganimi z molitvijo in petjem. O polnoči so pričeli obhajati. Obhajil ni bilo ne konca ne kraja. V teku

dveh dni 23. in 24. maja so razdelili nad 30 tisoč obhajil!

Jutranje slovesnosti so se vršile ob vedno novem navalu pobožnih množic.

Popoldanska procesija, ki se je razvila po širokih, udobnih turinskih ulicah, je bil sijajen triumf Marije Pomočnice, kakor vsa druga leta. Začela se je ob pol sedmih. Procesijo so otvorili številni skauti, sledile so belooblečene gojenke Hčerâ Marije Pomočnice, razna zastopstva ženskih organizacij, moške, mladeniči v sklenjenih vrstah, gojenci naših zavodov, kleriki, redovniki, ogromno število duhovnikov in pet škofov. Vseh skupaj je korakalo v sprevedu nad 12 tisoč oseb. Procesije se je udeležilo tudi sedem godb, 200 bander in 50 zastav vseh narodov sveta, med katerimi delujejo salezijanci. Duhovščini je sledil na bogato okrašenem vozu kip Marije Pomočnice. Ko je voz vozil mimo, je množica navdušeno ploskala in glasno pozdravljala Marijo. Bil je to prizor, ki je ganil vsakogar!

Ko se je po končani procesiji kip vračal v svetišče, je pročelje znova zažarelo v tisoč in tisoč žarnicah, kot v poslednji pozdrav Mariji, vračajoči se iz zmagoslavne poti.

RADNA.

Na Radni, v našem novicijatu, so obhajali praznik Marije Pomočnice 30. majnika. Na predvečer praznika je velika nevihta obetala slab praznik, toda drugi dan se je polagoma zjasnilo in slovesnost na čast naši nebeški Kraljici se je vršila nemoteno.

Slovesna služba božja se je vršila na spodnjem hodniku, ki so ga goreči novinci okusno okrasili ter ga spremenili v pravo pravcato svetišče. Slavnostni govornik je bil jezuit p. Ramšak, ki je v ognjevitih besedah slavil Marijo Pomočnico.

Popoldne se je zbralo nenavadno veliko število častivcev Matere božje. Procesija je bila res veličastna za ondotne skromne razmere. Veliko

je bilo število fantov in mož, ki so s svečami in rožnim vencem v roki korakali pred Marijo. Procesije so se udeležile tudi Marijine družbe iz Leskovca, Rajhenburga, Studenca, Radeč, Sevnice in Boštanja z zastavami. Dolga je bila vrsta belooblečenih otrok. Po blagoslovu z Najsvetejšim je bila glediška predstava. Med odmori je sviral tamburaški zbor „Bratstvo“ iz Sevnice, ki se je ljubeznivo ponudil, da povzdigne naš praznik.

VERŽEJ.

Iz Veržeja nam o prazniku poročajo sledeče: „Praznik Marije Pomočnice smo obhajali na nedeljo sv. Trojice. Dasi se je prejšni dan napovedoval dež, vendar nam je Marija dala lepo vreme in praznik se je obnesel kakor mogoče še nikdar. Že v soboto popoldne so se zgrinjali romarji od vseh strani v posameznih skupinah ali v procesijah z Marijino pesmico na ustih. Ljudstvo je kmalu napolnilo prostorno dvorišče, kjer je bil pripravljen sredi cvetja provizoričen oltar. Po blagoslovu in pridigi je bila tu akademija na čast Mariji Pomočnici.

V nedeljo, na dan praznika so se že v ranih urah začele usipati nove trume Marijinih častivcev iz bližnje okolice. Sv. maše so se vrstile v kapeli in na prostem. Slovesno sv. mašo je daroval vlč. kanonik Cerjak iz Slovenske Bistrice, pridigoval pa je vlč. g. Pavlič, profesor v Murski Soboti.

Popoldanska procesija je bila veličastna. Udeležilo se je procesije nenavadno veliko moških, kar je zelo razveseljivo. Za procesijo je korakala naša domača godba, četa trških strelcev in mnogo duhovščine, ki je z ljudstvom v mogočnem zboru prepevala lavretanske litanije. Procesijo je zaključil blagoslov z Najsvetejšim.

Po blagoslovu je četica gojencev telovadcev ob spremljevanju godbe pripravila množici nekoliko razvedrila.

Bil je to res dan, ki ga je naredil Gospod v čast svoji Materi ter v tolažbo in spodbudo nam in vsem, ki so se praznika udeležili.“

DIJAŠKI KONVIKT NA RAKOVNIKU.

Da se omogoči študiranje na srednjih šolah tudi manj premožnim, je vodstvo Sal. zavoda na Rakovniku sklenilo otvoriti s prihodnjim šolskim letom 1926—27. konvikt za dijake, ki pohajajo javno gimnazijo. Za letos se sprejemajo dijaki za prvi in drugi gim. razred. Za pogoje se je obrniti na vodstvo Sal. zavoda na Rakovniku. (Ljubljana)

Po salezijanskem svetu.

Otvoritev misijonske razstave.

Za petdesetletnico misijonstva so salezijanci sklenili prirediti v Turinu obsežno misijonsko razstavo, ki bi pričala o velikopoteznosti in delavnosti njihovih misijonarjev. Ta razstava bi se morala odpreti lansko leto, toda radi vatikanske razstave se je odložila na letošnje leto.

To pot hočemo podati našim čitateljem kratko poročilo o otvoritveni slavnosti, ter si pridržimo opis razstave same za prihodnjo številko.

Otvoritvena slovesnost se je vršila dne 16. maja ob udeležbi prav pestre množice bivših gojencev, bivših gojenk, duhovnikov, lajkov, preprostih delavcev kakor tudi visokih osebnosti. Vsa prireditev je imela povsem domač značaj, kljub temu, da sta se je udeležila dva člana kraljevske rodbine: vojvoda di Genova in kneginja Adelajda. Slavnost se je vršila v glediški dvorani, ki je bila za to priložnost prav okusno okrašena. Zapeli so priložnostno himno, ki jo je zložil priznan skladatelj salezijanec Pagella; eden izmed gojencev je s primerno deklamacijo pozdravil goste; čemur je sledil zanimiv slavnostni govor senatorja Rebandenga, velikega prijatelja in podpiratelja salezijanskih naprav. Po tem govoru so odlični gostje prešli k otvoritveni ceremoniji. Kneginja Adelajda je prestrigla svilen trak, ki je zapiral vhod na razstavo, turinski nadškof je pa vstopil prvi in blagoslovil dvorano. Nato so si vsi povabljeni ogledali razstavo. Od tega dne prihajajo vsak dan številni obiskovalci, ki se ne morejo načuditi ob pogledu na razne predmete, ki osvetljujejo delovanje misijonarjev in življenje onih nesrečnih rodov, ki jim še ni zasijala milost sv. vere, katerim se pa že sveti zarja boljše bodočnosti.

Vrhovni predstojnik Filip Rinaldi na Španskem.

Salezijanske naprave so našle na Španskem tako ugodna tla kakor malokje drugje. Že za don Boscovih časov so salezijanci prenesli v to deželo svoje delovanje. Danes pa imamo na Španskem 58 velikih in cvetočih zavodov, med njimi 16 ustanov Hčerâ Marije Pomočnice.

Precejšen del zasluge za ves ta razvoj ima

naš sedanji vrhovni predstojnik Filip Rinaldi, ki je več kot eno desetletje vodil salezijanske naprave na Španskem. L. 1889 ga prvi don Boscov naslednik Mihael Rua pošlje za ravnatelja obrtnih šol v Sarrià pri Barcellonai. Tedaj sta bili na Španskem le dve salezijanski ustanovi. Ko pa je bil l. 1892. Filip Rinaldi imenovan za inšpektorja na Španskem, se je začela doba krepkega razvoja. Novi predstojnik si je pridobil vsepovsod velik ugled s svojo ljubeznivostjo, finim taktom, podjetnostjo in neutrudljivo delavnostjo. Zavodi so se množili, salezijansko ime je postajalo vedno bolj popularno in ko je bil Filip Rinaldi l. 1901 poklican v Turin za vrhovnega prefekta, je bilo na Španskem že 21 lepo razvitih zavodov.

Preteklo pomlad pa je vlč. g. Rinaldi kot vrhovni predstojnik obiskal salezijanske naprave na Španskem. Nepopisno je navdušenje, s katerim je bil sprejet povsod ne samo od naših sobratov in gojencev, ampak tudi od nešteti množic, od cerkvenih in civilnih oblasti. Kdor je bral don Boscov življenjepis, se spominja, kako navdušeno je bil sprejet don Bosco v Barcellonai eno leto pred svojo smrtjo. Nekaj sličnega se je godilo tudi njegovemu tretjemu nasledniku Fil. Rinaldiju. Na postajah so ga čakale velike množice in ga viharno pozdravljale, v nekaterih mestih so celo njemu na čast priredili razsvetljavo kot ob najslovesnejših prilikah. Posebno se je v tem oziru odlikovalo glavno mesto Španske, Madrid, kjer so ob priliki obiska vrhovnega predstojnika blagoslovili temeljni kamen krasne cerkve, ki jo salezijanci nameravajo zgraditi poleg ondotnega zavoda. Blagoslovitve so se udeležile vse javne oblasti, kralj s kraljico in več članov kraljevske rodbine. Kralj sam je kazal veliko zanimanje za salezijanske naprave in je povabil našega vrhovnega predstojnika v svojo palačo. V Madridu je vrhovni predstojnik predsedoval tudi narodnemu kongresu španskih bivših gojencev.

Odlikovanje salez. predstojnika.

V Varšavi, glavnemu mestu Poljske, se je dne 11. aprila vršila prav lepa slovesnost, ki bo ostala v zgodovini salezijanskih naprav na Poljskem v trajnem spominu. Vlč. g. dr. Peter Tirone, dolgoletni predstojnik salezi-

jancev na Poljskem, sedaj inšpektor naše jugoslovanske redovne province in član vrhovnega kapitlja v Turinu, je bil odlikovan z zlatim križcem za zasluge, ki si jih je stekel v teku skoro 20 let svojega delovanja kot salez. predstojnik na Poljskem. Zaslužni križec mu je izročil osebno g. Grabski, minister za vero in prosveto ob navzočnosti apost. nuncija, več drugih dostojanstvenikov in salez. ravnateljev v veliki dvorani salezijanskega zavoda. Minister je v lepem govoru poudarjal potrebo, da Cerkev in država sodelujeta v dosegu kulturnih vrednot, ki naj prinesejo narodu srečo in blagostanje ob enem pa je slikal velike zasluge salezijancev na poljski zemlji, kjer so razvili tako veliko število cvetočih obrtnih šol. Poudarjal je še posebno zasluge adlikovanca, ki je posvetil vse svoje moči v najlepši dobi svojega življenja v korist in blagor poljske mladine.

Mi se visokega odlikovanja našega predstojnika pristrčno veselimo in mu iz vsega srca častitamo. Ljubi Bog naj mu podeli obilo zdravja, da bi mogel i odslej s tako požrtvovalnostjo posvečati svoje delavne moči v prosep sajezijskih naprav.

Slovenski lurški romarji v Turinu.

Naši lurški romarji so ob povratku v domovino posetili tudi Turin, zibelko salezijanskih naprav in središče, iz katerega izhaja vse delovanje don Boscovih sinov.

Na kolodvoru jih je sprejel č. g. Stuchly, nekdanji ekonom na Rakovniku. Obiskali so salezijanski Oratorij, svetišče Marije Pomočnice, sôbo čast. don Bosca in druge znamenitosti. Mariborski škof dr. Karlin so imeli v Marijinem svetišču za romarje sv. mašo. Tudi slovenska Marijina pesem je zâdonela po prostranem svetišču in nesla pred Marijin prestol srčne želje slovenskih romarjev. Vrhovni predstojniki so naše romarje prav ljubeznivo sprejeli, jih pogostili z zajtrkom in jim dali na razpolago vse slovenske bogoslovce osrednjega bogoslovja za razkazovanje turinskih znamenitosti. Mnogi so obiskali tudi druge naše turinske zavode, pred vsem grob čast. don Bosca, ki se nahaja v turinskem predmestju »Valsalice«. Turin posebno pa salezijanske naprave so napravile na vse romarje zelo ugoden vtis. Vsi so obžalovali, da jim je bil tako pičlo odmerjen čas. Marsikdo je sklenil, da se za slovesnosti ob proglasitvi don Bosca blaženim za gotovo povrne v Turin.

Razmah strokovnih šol na Rakovniku.

Naše strokovne šole in delavnice mizarjev, krojačev in čevljarjev se v zadnjem času prav lepo razvijajo. Letos so šteje okoli 90 gojencev in prihajajo nam vedno nove prošnje za sprejem, znamenje, da so si te šole pridobile že precej splošno priznanje. Letos pa so naše strokovne šole prejele pobudo za nov razmah; dobile so namreč **pravico javnosti** z odlokom ministrstva za trgovino in obrt z dne 24. aprila. Odslej imajo te šole pravico podeljevali izpričevala o srečno izvršeni učni dobi, ki so veljavna tudi pred javnostjo.

O napredku teh šol priča tudi obrtna razstava na koncu šolskega leta, ki se je tudi letos prav dobro obnesla ter privabila mnogo prijateljev mladine in domače obrti. Letos je z prav zadovoljivim uspehom zaključilo svojo učno dobo enajst vajencev, ki so tako postali pomočniki. Imena teh naših sedaj bivših gojencev so: Brnelić Krešimir (mizar), Dolžan Ivan (čevljar), Fister Anton (mizar), Gerl Alojzij (mizar), Homer Ivan (krojač), Klemenšek Peter (mizar), Klun Alojzij (mizar), Kuhar Štefan (krojač), Labernik Ignacij (mizar), Oblak Mihael (čevljar), Šorli Vinko (mizar), Verbič Jure (čevljar).

Misijonski dan na Rakovniku.

Nastopila je misijonska doba. Vedno bolj raste navdušenje za misijone, posebno med mladino. Tudi naš Rakovnik v tem oziru noče zaostati. Zato smo 28. junija priredili po želji naših višjih predstojnikov dobrouspeli misijonski dan.

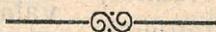
Misijonski dan se je otvoril ob pol 10. uri s slavnostnim govorom o Jezusu Kristusu in njegovih apostolih — misijonarjih. Nato je bila slovesna sv. maša. Po sv. maši so se zbrali predstojniki, gojenci in kleriki v gledališki dvorani, kjer je g. ravnatelj obrazložil potek in pomen tega dne; nato pa so odšli kleriki in gojenci v štirih skupinah zborovat v svoje razrede. Vsakemu razredu je predsedoval eden izmed zborovalcev o potrebi misijonskega delovanja in o podpiranju misijonov. Po govoru so stavili zborovalci svoje predloge in skupno o njih razpravljali; sprejete predloge pa je beležil poprej izvoljeni zapisnikar. Po končani seji je bil kratek premor, nato pa so se zborovalci zbrali v gledališču, kjer jim je eden izmed predstojnikov opisal glavne nasprotnike katoliških misijonov: protestantizem,

mohamedanstvo in zapadno brezverstvo ter obenem podal sredstva, s katerimi moremo delovati kot misijonarji tudi v domovini.

Popoldne od 2. je bila zopet seja posameznih oddelkov, nato pa je bil skupen sestanek v gledališki dvorani. Po govoru o misijonskem delovanju med pravoslavnimi so prebrali zapisnikarji resolucije iz obeh sej. Kako veliko je bilo ta dan misijonsko navdušenje, nam pričajo sklepi posameznih sej. Tako n. pr. so sklenili učenci pripravljalnega razreda, da žrtvujejo za

misijone polovico denarja, ki ga bodo dobili za nagrado ali pa za slaščice, tretji in četrti letnik pa hočeta zbirati med počitnicami denar za odkup dveh zamorčkov. Vsi pa hočejo podpirati misijone z molitvijo in postati tudi sami misijonarji z dobrim zgledom, posebno med počitnicami.

Zvečer ob pol šestih je bila skromna misijonska akademija, ki je še povečala veselo razpoloženje. Misijonski dan se je zaključil s slovesnim blagoslovom zvečer ob sedmih.

Iz naših zavodov.

Rakovnik.

Letos je zavelo na Rakovniku popolnoma novo življenje. Medtem ko so se strokovne šole lepo dalje razvijale, so dali naši kleriki, ki se tu učijo modroslovja in vršijo višje gimnazijske študije, zavodu do cela novo lice. Cerkveni obredi so se vršili z mnogo večjo slovesnostjo; petje se je tako povzdignilo, da so verniki z največjim veseljem posečali naše svetišče, posebno v mesecu majniku, slavnosti in prireditve so postale še bolj zanimive in privlačne kot nekdanj.

Meseca junija so kleriki in vajenci z godbo na čelu napravili izlet v Borovnico, v Pekel, na Žalostno goro, v Preserje in Podpeč. V Ljubljano so se vrnili po Ljubljanci v čolnih. Koliko poezije in iskrenega veselja za srečne izletnike!

Letos je dobila nov razmah tudi Zveza bivših gojencev. G. ravnatelj zavoda se je skrbno zavzel za Zvezo, ki obeta sedaj trajnega dela in lepih sadov; saj je namen Zveze nadaljevati vzgojno delo med tistimi, ki so preživeli svoja mlada leta v naših vzgojnih zavodih. Zveza bo posvečala posebno skrb vajencem, ki bodo po končani učni dobi zapustili naš zavod kot pomočniki.

Posebno pa se je odlikoval letos praznični oratorij. Pod budnim in skrbnim vodstvom vlč. g. Žerdina se je delovanje v oratoriju tako lepo razvilo, da obeta najboljše in trajne uspehe. Ima svoj tamburaški zbor, ki je že mnogokrat javno nastopil, dramatični odsek, ki skrbi za potrebno razvedrilo in športni odsek, ki marljivo deluje posebno sedaj v poletnem času.

Tudi oratorijanci so napravili izlet in sicer v Škocijan pri Turjaku, kjer so bili od ondotnega prebivalstva nad vse gostoljubno sprejeti. V zadnjem času je dobil oratorij nove prostore in sicer pod cerkvijo, kjer so pripravili v ta namen lepe, prostorne sobe. V novih prostorih bo oratorij gotovo še lepše uspeval. Don Bosco je oratoriju vedno posvečal največjo skrb in prav oratorij rodi navadno najtrajnejših sadov. Dne 29. junija na praznik apostolov Petra in Pavla je bil posvečen v mašnika naš sobrat vlč. g. Dündek Franc, doma iz Prekmurja. Blagega novomašnika priporočamo sotrudništvu v molitev.

Veržej.

Iz Marijanišča nam pišejo: »Protí koncu šolskega leta se je razvilo posebno živahno gibanje med našimi gojenci. V majniku so vsak večer pred Marijino podobo v deklamacijah izražali otroško ljubezen do te nebeške Matere; v prvi polovici majnika pa so vsi živeli v mislih na misijonski dan in na majniški izlet.

Misijonski dan naših gojencev je bil dne 23. maja na binkoštni praznik. Govorniki so naglašali zlasti misijone med pravoslavnimi, ki so nam bratje po krvi. Govorom so sledili živahni razgovori. Večina gojencev je pokazala pravo zanimanje za misijone na splošno, posebno pa še za salezijanske misijone. Med sklepi omenimo le najvažnejše:

Kako buditi zanimanje za misijone?

1. Z razširjanjem misijonskih listov in s skioptičnimi slikami.

2. S pismeno zvezo s slovenskimi salezijanskimi misijonarji.

3. S prireditvijo misijónskih dnevov.

Kakšna so sredstva s katerimi pospeševati misijónsko delo?

1. Molitev.

2. Denarne zbirke v počitnicah med znan-
ci in sorodniki.

3. Gojitev misijónskih poklicev.

Ob zaključku misijónskega dneva so se udeležencem razdelili misijónski znaki.

Letni izlet smo napravili na binkoštni pone-
deljek. Zjutraj zgodaj smo odkorakali proti sv.
Andražu v Slovenskih goricah. Dolgo pot nam

je lajšala naša nadebudna godba, ki je pridno
svirala vesele koračnice Pri sv. Andražu smo
prisostvovali slovesni sv. maši in pridigi, nato
je sledil nastop telovadcev in godbe. Ljudstva
se je kar trlo. Preč. g. župnik nam je s svoji-
mi župljani izkazal toliko gostoljubnost in lju-
beznivost, da nam je bilo proti večeru slovo
res težko. Marija Pom. naj vsem obilno po-
vrne! Ob povratku nam je neprijetni dež sku-
šal zagreniti veselje, a kljubovali smo mu ju-
naško in veselo prepevali pray do doma, kjer
nas je čakal sladek počitek po dolgi hoji.«

Milosti Marije Pomočnice.

Zaupanje v priprošnjo Marije Pomočnice vedno raste in z zaupanjem raste tudi število milosti, ki jih verniki prejemajo bodisi v duš-
nih stiskah bodisi v telesnih nadlogah. Res gan-
ljivo je čitati številna poročila, ki nam priha-
jajo dan na dan in ki dihajajo tako prisrčno
hvaležnost do nebeške Dobrotnice. V splošno
spodbudo in da se zaupanje do Marije Pomoč-
nice še bolj širi med slovenskim ljudstvom,
taka poročila prav radi objavljamo. Vendar
glede takih objav pripomnimo sledeče:

1. V Salezijanskem Vestniku objavljamo izključno le milosti prejete po priprošnji Mari-
je Pomočnice in njenih služabnikov don Bosca,
Savio Dominika in drugih božjih služabnikov,
ki so izšli iz šole našega čast. ustanovnika. To-
rej zahvale prejete po priprošnji drugih svetni-
kov, svetnic in služabnikov božjih naj se po-
šiljajo na druge naše cerkvene liste, ki spreje-
majo take objave.

2. Kdor želi, da se njegova milost objavi
v Vestniku, naj to v poročilu izrecno pripom-
ni. Ako tega ne stori, smatramo to kot zna-
menje, da nima namena milosti objaviti.

3. Poročila naj bodo jasna in kolikor mo-
goče o določenih milostih. Posebno važna so po-
ročila o izrednih milostih, kakor je n. pr. ozdrav-
ljenje v bolezni, ko se je zdravnik že izjavil
za neozdravljivost, zlasti če je to ozdravlje-
nje precej nenadno in popolno. Take in slične
izredne milosti je dobro bolj natančno opisa-
ti, ker še posebno dokazujejo uspešnost Mari-
jine priprošnje in budijo zaupanje do naše ne-
beške Matere.

4. Bogu silno dopadljivo delo stori, kdor
razširja pobožnost do Marije Pomočnice. Najiz-
datnejše sredstvo za razširjenje te pobožnosti
pa je, ako se k Mariji Pom. z zaupanjem zate-
kamo v vseh stiskah in nadlogah in nato usli-
šano prošnjo objavimo, da tako tudi druge
spodbujamo k zaupanju.

Pavla Rebernik iz Maribora nam poroča:
»Prosim, pošljite mi poštno položnico, da Vam
bom poslala majhen dar za svetišče, katerega
sem obljubila v zahvalo Mariji Pom. za veliko
milost, prejeto po njeni priprošnji. Na nogi sem
bila operirana in zdravnik je rekel, da bom mo-
rala v bolnico, ako se mi ne zboljša. Tedaj sem
se zatekla k Mariji Pom. in začela opravljati
devetdnevnic. Moje zaupanje ni bilo zastonj.
Marija, ki mi je že tolikrat pomagala, me je
rešila tudi sedaj. Noga se mi je zboljšala in
upam, da bo kmalu popolnoma zdrava.»

Jurij Knupleš, Plidršnica v Slov. goricah
piše: »Bil sem bolan na nogi že od vojske. Od
l. 1918 sem bil že štirikrat v bolnici, a rana
se mi je vedno obnavljala. Preteklo zimo pa
se je rana tako povečala, da sem zopet mislil
na bolnico v strahu, da mi nogo odrežejo.
Medtem pa sem dobil v roke don Boscov živ-
ljenjepis. V njem sem čital o velikih milostih,
ki jih deli Marija Pom. svojim vernim častil-
cem. Tedaj me je navdala misel, da bi se ji
tudi jaz priporočil. Pisal sem o zadevi na Ra-
kovnik ter obljubil majhen dar. Od takrat pa
se je naglo obračalo na bolje brez vsakega
zdravljenja in sedaj po dveh mesecih sem po-
polnoma zdrav.«

Marija L. iz Surjevice poroča: »Bila sem nevarno bolna. Zdravniki so skoro popolnoma izgubili upanje na moje ozdravljenje. V tej stiski sem se jaz in vsa moja družina obrnila k Mariji na Rakovniku. In glej! Moje zdravje se je kmalu obrnilo na bolje. V zahvalo pošiljam dar 10 dinarjev.«

Neimenovana piše: »Že par let mi je večkrat čudno migljalo pred očmi; dostikrat mi tudi po noči ni dalo spati, tako, da mi slednjic ni bilo več prestajati. Čitala sem Vaš Vestnik in se z velikim zaupanjem obrnila k Mariji Pom. za pomoč. Opravila sem več dnevnic, toda zdelo se je, kakor me Marija hoče pustiti v mojem slabem stanju. Toda nisem se dala oplášiti. Vztrajala sem v zaupni molitvi in Marija me je uslišala. Sedaj sem popolnoma zdrava: že nad pol leta ne čutim več omenjenih pojavov. Prosim objavite to mojo zahvalo v Vestniku, ker sem to Mariji obljubila.«

Terezija Bogovič iz Raven poroča; »Bila sem bolna poltretje leto na želodcu. Ko sem zvedela, kako Marija Pomočnica na Rakovniku rada pomaga sem se ji priporočila z velikim zaupanjem in že drugi dan se mi je obrnilo na boljše.«

Neka sotrudnica nam piše: »Naznanim Vam, da je v Cerovci neka oseba na priprošnje Marije Pom. zadobila ljubo zdravje. Zdravnik je že obupal nad njenim ozdravljenjem; jaz pa sem ji dala svetinjico Marije Pom. in skupno smo opravljale devetdnevnicu na čast tej ne-

beški Materi ter obljubile dar za njeno svetišče na Rakovniku.«

Marija Markelj, Ljubljana, piše: »Čast in hvala Mariji Pomočnici za čudežno ozdravljenje bolne noge na dan njenega praznika 24. majnika!«

Nadalje se zahvaljujejo Mariji Pomočnici: **Ivanka Sunčič**, Boreci za čudovito pomoč pri težki želodčni operaciji. — **M. R.** za vse prejete milosti. — **Amalija Koren** Mariji Pom. in čast. don Boscu za uslišanje v mnogih stiskah. — **Marija Nastran** za ozdravljenje in večkratno pomoč. — **Franciška Plevel** za ozdravljenje svojega sina in večkratno pomoč. — **Z. K.** za pomoč pri čebelah. — **Andrej Hočevnar** za ozdravljenje. — **Marija Tomel** za ozdravljenje po dvakratni operaciji, ko ni bilo več človeške pomoči. — **N. N.** iz Dražgoš za ljubo zdravje. Dar 100 Din. — **B. P.** za uslišano prošnjo v težki zadevi. Dar 200 Din. — **Lizika Simonič** za pomoč v težki bolezni in za srečno izvršitev operacije. — **Marija Švajgar** za vrnjeno zdravje. Dar 100 Din. — **Andrej Frole** za ozdravljenje v težki bolezni. Dar 50 Din. — **N. N.** iz Velikih Lašč za ozdravljenje živčne bolezni. Dar 100 Din. — **Cecilija Uršič**, Dobrnjče, za ozdravljenje v težki bolezni. — **Marija Žlebnik** za uslišano prošnjo. Dar 50 Din. — **Ljudmila Paž** iz Radeč za uslišano prošnjo. Dar 50 Din. — **Jozefa D.**, Lubno, za uslišano prošnjo. Dar 50 Din. — **Dokl Marjeta** od sv. Jakoba za uslišano prošnjo. Dar 50 Din. (Dalje).

Razno.

Prosimo:

1. V vsakem pismu popoln naslov.
2. Kdor izpremeni bivališče, naj naznani, da izpremenimo naslov za Salez. Vestnik.
3. Večkrat se zgodi, da se Salez. Vestnik vrne s pripombo »Nepoznan« ali »Odpotoval« ali »Ne sprejme«. Pozneje pa prihajajo prav od istih pritožbe, zakaj se jim ne pošilja več Vestnik. Kdor ne prejme Vestnika pravočasno, naj takoj naznani.

Pozor!

Podobe Male sv. Terezije in knjige »Mala cvetka« so zaenkrat pošle. Dobimo jih zopet tekóm nekaj dni.

V kratkem izide v novi izdaji »Mala skrivnost«.

Zahvala.

Svoječasno smo objavili v Vestniku prošnjo za knjige starejših in novejših slovenskih pisateljev za šolsko knjižnico naših klerikov. Tej prošnji so se posebno velikodušno odzvale sotrudnice v Zagrebu, katerim bodi na tem mestu izrečena najtoplejša zahvala. Naši kleriki bodo molili zanje in za vse, ki so knjige darovali. Našim blagim sotrudnicam se za knjige še nadalje vdano priporočamo,

Ste si že preskrbeli življenjepisa častitljivega don Bosca? Ne smel bi ga pogrešati noben salez. sotrudnik! Dobi se v salez. zavodu na Rakovniku.

Najdeno.

Na praznik Marije Pom. se je našla črna velika volnena ruta (plet) in ročna torbica. Hrani se v salez. zavodu na Rakovniku.

